

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A vámház árnyéka**

1. A vámház árnyéka

Mirella

Mirella gyengéden megveregette a fiú vállát, s a lovak gyeplőjét megragadva fojtott kattogással indította útnak a kordét. Az égeres hűvös oltalma lassan elmaradt mögöttük, amint kigördültek a vizes földútra. A városszéli derengésben sűrű, tejszerű köd ülte meg a tájat, de a távolból már kutyaugatás, szekérzörgetés és kofák fojtott moraja szűrődött feléjük. A vásárnép lassan ébredezett.

Borda feszülten simult Mirella szoknyájához a bakon, fülei hátralapultak a ködből kiemelkedő idegen zajokra. Halkan, vibráló morgással jelezte a feszültséget. Mirella bal kezével rákoppintott a kutya nyakára, nyugtatóan, de határozottan.

– Csak semmi céció, Borda – suttogta Mirella, miközben szemei a ködbe burkolózó sáncolás sziluettjét keresték. – Hátul lapulj, fiú! Ha a hajdúk kérdezősködnének, lázas öcsém vagy, akit gyógyfüvekkel kuruzsolok.

A kordé kerekei megnyikordultak a kavicsokon, amikor a városszél első kunyhói mellett egy elmosódott fegyveres alak lépett elő a derengésből. Kormos lámpását magasba emelve intett álljt a szekérnek. Mirella arca egyetlen pillanat alatt átváltott: a feszült aggodalmat felváltotta az álszent, mézesmázos alázat hamis mosolya, miközben Borda a lábai közt lapulva vicsorgásra nyitotta a száját.